

DIUMENGE V DE PASQUA (B)

Jo som el cep vertader diu Jesús. És en la seva invitació que ens reunim com Església a fi de romandre amb ell. Així podrem portar fruit. Com Pau a Damasc, nosaltres també podem parlar igualment amb seguretat en nom de Jesús.

LA TAULA DE LA PARAULA

PER APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA

Fets 9, 26-31

Bernabé juga un rol important en al primera comunitat cristiana. Propietari de terres a Jerusalem ven un camp per aportar el preu als apòstols. Originari de Xipre, és un jueu de la diàspora, nodrit amb la cultura grega i jueva. Així, doncs, està ben situat per a servir d'intermediari entre el grup dels dotze i Saule de Tars. Bernabé és un profeta: hi veu clar, sap jutjar els homes, empeny a anar envant. Els dotze i els seus companys desconfien d'aquell que a assistit a l'execució d'Esteve i que porta una campanya, a les sinagogues, contra els deixebles de Jesús. Bernabé, l'acull. Escolta i confia i es fia de la paraula d'aquell antic perseguidor que diu haver trobat el Senyor. Saule li conta les seves activitats a Damasc. Bernabé li servei de padrí i l'introdueix en el grup dels deixebles de Jesús. Més tard anirà a cercar Pau a Tars per menar-lo a Antioquia, allà on per primera vegada seran anomenats amb el nom de Cristians. El conduirà tot seguit a Xipre per començar-hi el primer viatge apostòlic. Al llarg d'aquest viatge, Saule i Bernabé decideixen dirigir-se als pagans i l'autor dels Fets dóna el nom pel que serà conegut per a la posteritat: Pau.

Anunciant la Bona Nova de la salvació de tots els homes en Jesucrist, Pere, Pau, Jaume, Bernabé, funden una nova comunitat. Edifiquen l'Església de Crist amb l'ajut de l'Esperit Sant. Aquest és l'actor principal dels Fets dels Apòstols.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà en distingir bé les dues parts del text adoptant el to que convé a cadascuna d'elles:

El relat de la vinguda de Pau a Jerusalem, en quatre parts (to de narració):

- Després de la seva conversió, *Saule va arribar a Jerusalem, i allà intentava d'unir-se als deixebles, però tots li tenien por, perquè no creien que fos de veritat un deixeble.*
- *Llavors Bernabé el prengué pel seu compte i el va presentar als apòstols. Els explicà com, pel camí, Saule havia vist el Senyor, i com el Senyor li havia parlat; i encara els contà amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús.*
- *Des d'aleshores Saule convivia amb ells a Jerusalem i predicava amb valentia el nom del Senyor.*
- *També parlava i discutia amb els jueus de llengua grega, però aquests cercaven de matar-lo. Quan els germans ho van saber, se'l van endur a Cesarea i d'allí el feren marxar a Tars.*

L'afirmació del darrer paràgraf, a llegir amb calma:

- *L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. S'anava consolidant, vivia reverenciant el Senyor i creixia gràcies al consol de l'Esperit Sant.*

SOBRE EL SALM 21

El fragment d'avui, molt ben triat per aquest temps de Pasqua, és el segon verset del salm 21: *Déu meu, Déu meu, perquè m'heu abandonat? Pregat per Jesús a la creu, el salm és un crit de sofriment i un crit d'ajut: Senyor, no us allunyeu. Força meu, veniu a ajudar-me!*

A la segona part del salm, la tonalitat canvia. Déu no és sord. *Tu m'has respost*, diu el salm. Salvat per Déu, el salmista va al Temple per oferir un sacrifici i un menjar d'acció de gràcies als quals associa els pobres. La seva pregària d'acció de gràcies puja vers Déu. Tot té la joia de ser salvat, així, doncs, no es replega en si mateix en la seva felicitat. La seva mirada s'eixampla i abraça amples horitzons, tan en l'espai com en el temps.. Més enllà del seu poble reunit, contempla les nacions. També els pagans són convidats a descobrir el Senyor i la seva reialesa sobre tota la terra. Mira igualment vers el futur i convida les generacions futures a tornar (girar-se) vers el Senyor. Nosaltres podem acollir la invitació del salmista, girar-nos vers el Senyor i contemplar la salvació que ens ofereix en Jesús: *Mirau la seva obra.*

APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA

1 Joan 3, 18-24

Tres mots claus permeten entrar en la meditació de Joan sobre l'amor: *veritat, cor i manaments.*

La veritat està en aquell que fa correspondre els seus actes a les seves paraules. L'amor de Déu no consisteix en dir, sinó en fer. Tothom pot dir que estima Déu. Aquesta afirmació no costa res i és inverificable. Es tracta de l'amor als altres com Jesús ens a demanar de fer. L'amor als altres permet de fer la veritat sobre l'amor de Déu. Qui estima els altres té el cor en pau. Aquesta paraula ha de ser compresa en el seu sentit bíblic. No designa els sentiments o la sensibilitat sinó el centre de l'ésser humà, allà on es pren les decisions vitals. Déu que escruta els ronyons i els cors sap llegir el més profund de l'home. Sap que esteim en la veritat quan del fons del cor, amb una adhesió de tot el nostre ser, observam els seus manaments.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

La trama d'aquest gran text és constituïda per algunes paraules i alguns verbs que retornen sens parar. El lector estarà atent en la seva preparació i en la seva proclamació d'aquest text: *estimar, conèixer, manaments, veritat, estar en...*

S' haurà fixat en els tres paràgrafs remarcant-ne el començament de cadascun d'ells:

Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat. D'aquesta manera coneixerem que som de la veritat i davant de Déu mantindrem en pau la nostra consciència. 20 Perquè, encara que la consciència ens acusi, Déu és més gran que la nostra consciència i ell ho sap tot.

21 Ara bé, estimats, si la consciència no ens acusa, podem estar plens de confiança davant de Déu 22 i obtindrem d'ell tot el que li demanem, perquè guardem els seus

manaments i fem allò que li plau. 23

I aquest és el seu manament: que creguem en el nom del seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres, tal com ell ens ha manat. 24 Els qui guarden els seus manaments estan en Déu, i Déu en ells. I coneixem que està en nosaltres per l'Esperit que ens ha donat.

PER APROFUNDIR L'EVANGELI

Joan 15, 1-8

☞ En el seu discurs d'adéu, Jesús pren una imatge clàssica de la Bíblia. *Deixau-me cantar una cançó en nom del meu amic. És la cançó del meu amic i de la seva vinya (Is 5, 1)*. Però ell dóna un sentit nou a aquesta metàfora. El sarment ja no és el Poble d'Israel. Sinó que és ell mateix que es presenta en el solemne: **Jo, jo som**, de Joan. Baix la imatge del cep hi ha la de la bardissa ardent del Sinaí. Amb Jesús, Déu és present, però de manera permanent. Ell a vingut a plantar la seva tenda, el seu tabernacle entre nosaltres. S'ha arrelat. I ens convida a restar empeltats en aquest cep, o segons l'expressió favorita de Joan, a **"romandre"**, quedar-se en el cep. El mot designa la participació del creient en la vida del Ressuscitat.

Romaneu en mi, i jo en vosaltres: el discurs va repetint aquest tema fins a la sacietat. Un es podria inquietar. Hi ha un cert exclusivisme, certament, en la imatge dels sarments secs tirats a fora. Abans de morir, Jesús amenaçaria els seus deixebles amb el foc de l'infern? Ens hem de posar a salvament d'aquesta interpretació que desnaturalitza el text. El discurs no deixa cap altre lloc que a l'amor de Jesús pels seus. Ell convida a restar, continuar, empeltats al cep en qui circula la saba divina. Ningú tot sol es pot salvar a si mateix. És un do gratuït del Pare comunicat per Jesucrist.